

L147/ 2012

Proiect de lege privind energia electrică și organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

Prezentul proiect de lege vizează în principal următoarele aspecte:

- *alegerea modelului „ operatori de sistem independent (ISO) ”;*
- *renunțarea la tarifele reglementate pentru consumatorii finali și dezvoltarea pieței concurențiale de energie electrică;*
- *independența autorității de reglementare;*
- *protecția consumatorilor de energie electrică;*
- *siguranța alimentării cu energie electrică.*

FRANȚA

Începând cu 1 ianuarie 2011 *Legea nr. 2010 -1488* din 7 decembrie 2010 instaurează în FRANȚA un nou regim juridic și financiar pentru taxele locale de electricitate. Obiectivul legii este de a permite Franței să-și respecte angajamentele europene referitoare la liberalizarea pieței interne. (Directiva 2003/96/ CE din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității modificată prin Directiva 2004/74/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 și Directiva 2004/75/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004). Această directivă are ca obiect uniformizarea taxării energiei în Europa, în scopul de a limita distorsiunile concurenței dintre țări. Ea impune ca suma taxei să fie pusă nu pe suma facturii de electricitate ci pe cantitatea de electricitate consumată. Nu este vorba de o creștere a tarifelor de electricitate ci de o schimbare a modalităților de calcul a taxelor pe electricitate, colectate pe ansamblul furnizorilor de electricitate în numele statului și colectivităților teritoriale.

Taxele nu mai sunt proporționale cu valoarea facturii ci cu cantitatea de electricitate consumată

Vechile Taxe Locale pe Electricitate – TLE – sunt înlocuite pentru consumatori cu începere de la 1 ianuarie 2011 cu două noi taxe :

- Taxa Comunală pe Consumul final de Electricitate – TCCFE – în beneficiul comunelor;
- Taxa Departamentală pe Consumul Final de Electricitate – TDCFE- în beneficiul Departamentelor.

Producătorii de electricitate sunt centralele nucleare, centralele termice, centralele hidraulice, eoliene, panourile solare. Particularitatea electricității este aceea că ea nu se stochează, deci instalațiile trebuie să fie în măsură să producă în permanență cantitățile necesare solicitării consumatorilor.

RTE, Rețeaua de Transport de Electricitate, creată în iulie 2000 este responsabilă cu transportul de electricitate .

Rețelele de distribuție a energiei permit canalizarea energiei între mai multe comune și mai mulți locuitori. Acestea aparțin colectivităților locale care sunt proprietarii lor din 1906. Colectivitățile locale pot :

- să delege gestiunea rețelei de distribuție pentru electricitate;
- să încredințeze gestiunea unei Întreprinderi Locale de Distribuire numite și ELD.

Misiunile gestionării de rețele sunt :

- garantarea calității și continuitatea energiei livrate consumatorilor;
- asigurarea rezolvării problemelor de electricitate și gaz;
- realizarea diferitelor prestații tehnice.

Rețelele de distribuție asigură aceste misiuni în numele tuturor furnizorilor de energie.

Furnizorii vând energie utilizatorilor finali. Un furnizor comercializează energia pe care o produce sau pe care o cumpără de la un producător sau de pe piață și o introduce în rețeaua de transport. Fiecare consumator încheie un contract cu acesta, i se trimite factura de electricitate și i se propun serviciile adiționale.

Conform Legii nr. 2010 -1488, art. 4 -1 – II, Societatea de energie electrică din Franța cedează electricitatea într-un volum maxim și în condițiile stabilite, furnizorilor de electricitate care o solicită, titularilor de autorizație sau gestionarilor de rețele iar condițiile de cumpărare reflectă condițiile economice de producție a electricității.

Condițiile în care se efectuează această vânzare sunt stabilite prin hotărârea ministrului energiei la propunerea Comisiei de reglementare a energiei. (Art. 4 -1- III precizează că „volumul cedat fiecărui furnizor este fixat de către Comisia de reglementare a energiei, după o anumită

periodicitate și notificat furnizorului, schimburile de informații fiind organizate sub controlul aceleiași comisii”).

Începând cu 1 august 2013, drepturile furnizorilor cresc de o manieră progresivă urmând un registru de scadențe pe trei ani definit printr-un act al ministrului însărcinat cu energia, ce ține cont de cantitățile de electricitate pe care le furnizează gestionarilor de rețele.

În temeiul art. 4 -1- VII, prețul electricității vândute de către Societatea de energie electrică din Franța furnizorilor de energie electrică spre consumatorii finali de pe teritoriul metropolitan continental sau de gestionare a rețelelor pentru pierderile lor este fixat de către ministrul competent la propunerea Comisiei de reglementare a energiei. Prețul reexaminat în fiecare an este reprezentativ pentru condițiile economice ale producției de electricitate.

ELVEȚIA

Intrarea în vigoare, în ELVEȚIA, a *Legii referitoare la aprovizionarea cu electricitate* (LApEl), la data de 1 ianuarie 2009, a creat condițiile cadru ale concurenței pe piața de electricitate și a oferit o bază legală raporturilor Elveției cu Uniunea Europeană. Piața elvețiană de electricitate este guvernată de principiul liberei concurențe iar deschiderea completă a pieții va fi realizată începând cu 2014 când consumatorii privați pot opta liber pentru furnizorii de electricitate.

Această deschidere a pieței elvețiene de electricitate este conformă cu directivele în materie în vigoare din Uniunea Europeană.

Conform art. 1, legea garantează o aprovizionare cu electricitate sigură și conform principiilor de dezvoltare durabilă tuturor regiunilor țării, menține și consolidează competitivitatea sectorului elvețian de electricitate pe plan internațional.

Legea se aplică rețelelor electrice alimentate cu curent alternativ de 50 Hz, Consiliul federal putând extinde câmpul de aplicare al prezentei legi în măsura în care acest lucru este necesar.

Rețeaua electrică este compusă dintr-un ansamblu de instalații alcătuit la rândul lui de un număr mare de linii și echipamente, anexe necesare transportului și distribuției de electricitate. Consumatorul final este clientul cumpărător de electricitate pentru propriile sale necesități.

Prestațiile necesare unei exploatare sigure de rețea includ coordonarea sistemului, gestionarea soldurilor de ajustare, măsurile pentru exploatarea și compensarea pierderilor de transport.

Rețeaua electrică ce servește transportului de electricitate pe mari distanțe atât în interiorul țării cât și până la interconexiunile cu rețelele străine este în general exploatată de la 220kw la 380 kw.

Gestionarii de rețele de distribuție (art. 7, aliniatele 1, 2) iau măsurile necesare pentru a putea furniza în orice moment consumatorilor cantitatea de electricitate pe care și-o doresc și fixează un tarif uniform pentru consumatorii finali racordați la același nivel de tensiune, prezentând aceleași caracteristici de consum. Tarifele sunt valabile pentru cel puțin un an și fac obiectul unei publicații prezentând separat utilizarea rețelei, furnizarea de energie și prestațiile furnizate colectivităților publice.

Remunerația pentru utilizarea rețelei (art. 14, aliniatele 1, 2) nu trebuie să depășească suma costurilor imputabile și a redevențelor și prestațiilor furnizate colectivităților publice; remunerația pentru utilizarea rețelei trebuie vărsată de către consumatorii finali prin oficiul de taxare.

Tarifele de utilizare a rețelei trebuie:

- să prezinte structuri simple și să reflecte costurile ocazionate de consumatorii finali;
- să fie fixate independent de distanța dintre punctul de injecție și punctul de preluare;
- să fie uniforme la nivelul tensiunii și la categoriile de clienți ;
- să țină cont de o utilizare eficientă a electricității.

Cantoanele își iau măsuri proprii de reducere a diferențelor disproporționate între tarifele de utilizare a rețelei practicate pe teritoriul lor, dacă aceste măsuri nu sunt suficiente, Consiliul federal adoptă altele. Același Consiliu federal instituie o comisie de electricitate formată din cinci până la șapte membrii, dintre care își desemnează președintele și vicepreședintele. Membrii trebuie să fie experți independenți și să nu aparțină organismelor persoanelor juridice active în sectorul de producție sau de comercializare a electricității și nici să nu fie sub contract de prestații cu astfel de organisme.

Comisia de electricitate sau ElCom (art. 21, punctul 2) nu se supune nici unei directive a Consiliului federal sau Departamentului federal de mediu, de transporturi, energie sau comunicații. Ea este independentă de autoritățile administrative și dispune de propriul său secretariat.

ElCom elaborează un regulament de organizare și funcționare pe care îl supune aprobării Consiliului federal.